

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

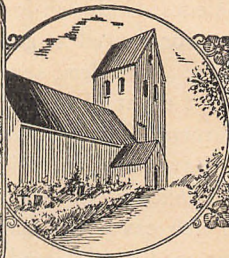
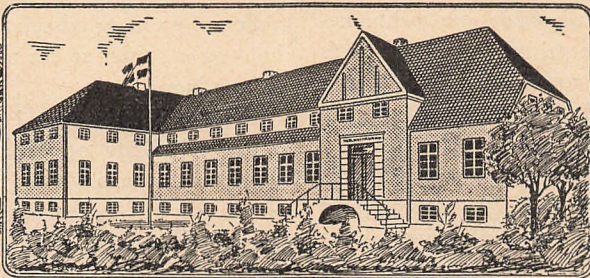
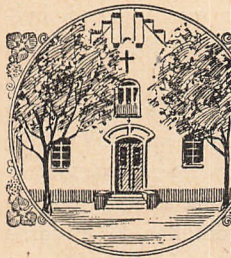
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

December 1959

„Bed og arbejd.“

51. årgang nr. 12

BØRNENES FEST

Julen har sit samlingspunkt, sit centrum, i et lille barns fødsel. Barnet er fra Gud og er Gud og dog et menneskes barn, en menneskesøn.

Nu kom der bud fra englekor,
at Gud herved vil stige,
hans søn, som i det høje bor
og ejer ærens rige,
han sig vort kød vil tage på
og blandt os gå;
det nyt er uden lige.

Vor julefest, sådan som vi holder den, er lagt an for børn og for de voksne, som kan se med barneøjne og tage imod med barnligt sind. Vi

Alle vore tidligere elever og medarbejdere samt andre gode venner ønskes en rigtig god og glædelig jul. Ja, lad os være rigtig taknemlige, fordi der blev jul på jord, og fordi vi må fejre julen igen. Måtte Guds trofasthed og kærlighed bære vor juleglæde.

Vor kærligste hilsen.

Os alle på skolen.

pynter det dejlige juletræ, og barnets øjne tindrer omkap med lysene; men snusfornuftige øjne ser kun et grantræ med en mængde flitterstads, som ingenting er. Vi giver hinanden gaver og glædes både over at give og modtage, men den såre meget voksne synes, at det var, bedre, hver især havde købt til sig selv og så fået efter eget ønske.

Vi voksne glæder os over at have børn med til festen, det gør det lettere for os selv at være børn. Måske vi også får tid til at lade tankerne gå en lille tur tilbage til barndommens jul hos far og mor.

Julen er børnenes fest! Selve julens budskab lukker sig ikke op for spekulationer og voksne overvejelser, de kører hurtigt fast i umuligheder og modsigelser; men for børn er alt ganske ligetil og letforståeligt, de tager det på Guds og menneskenes vidnesbyrd. Bare så alle børn

og barnlige sjæle må få lov at høre et varmt vidnesbyrd om julens budskab!

Men så skal vi da også her møde dette vidnesbyrd. Ja, hvorledes lyder julens budskab? Således: Guds søn lod sig føde som menneskesøn for derved at gøre menneskebørn til Guds børn. „Alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn.“ Så er julen da børnenes fest, alle Guds børns fest.

Gaven er givet os i ham. En gave kan afvises eller slænges til side, så får ingen nogen hjælp af den gave. Men barnet tror på gaver og tager med glæde imod dem og „alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn.“

Han er Guds åbne dør ind til faderhjemmet hos Gud. Vi stilles nu atter foran denne åbne dør, og tilbudet lyder til onde og gode: Kom og tag imod din konge og Gud, kom og gå ind!

Synger og danser og klapper i eders småhænder,
menneskebørnene alle til jorderigs ender,
født er i dag
barnet til Guds velbehag,
æren er Guds i det høje!

P. Roesgaard.

Vi sender en hjertelig julehilsen til alle, som har brug for lidt af trøsten i Mads Niensens julevers:

Nu kimer de klokker i skumringen ned
den store fred til alle, der ufred må lide.
Men tryggest er hvilen for den, der er træt,
og gladest er glæden for den, der har grædt,
og freden for den, der må stride.

Nu kimer de klokker i skumringens skjul
nu er det jul for alle, der julen vil finde.
Det dufter af gran, og det lyser af sne,
men fagrest er børnenes øjne at se,
hvor himmerigsglæden er inde.

(Mads Nielsen).

*A. og I. Thøgersen,
Korsø skole, Hvam.*

☆ Hjemme fra skolen

Skolemæssigt går alt sin jævne — og da vist nok — gode gang. Vi er nu ved at kende hinanden af navn og udseende, men angående indhold og karakter er det nok for tidligt at have en mening.

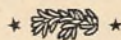
I dag skriver vi den 2. december, og i aften ventes Lindskov og Kjeldsen samt 39 elever hjem fra København — Sverigesturen. Det er en mægtig god udflugt, og det er en smule kedeligt, at vi ikke anderledes kan få eleverne med. Aagaard og jeg har haft timer med resten herhjemme.

Nu skal vi til at forberede vor julefest, så eleverne har noget at glæde sig til — foruden det allerbedste: Julen derhjemme!

Desværre er Martin Sønderby Jensen, der nu i godt 5 år på udmærket måde har passet vort landbrug, centralfyrr, vandværk m. m. og tildels også haven, blevet syg. Vi håber, det kun bliver kortvarigt. Som i alt fald midlertidig medhjælper har vi været så heldige at få Jens Odgaard (51-52).

I køkkenet er vi begyndt at stille om til gas. Det gamle komfur er da vist det, der blev sat op i 1923, så det har gjort det godt — og længe, men nu var det også ved at gå til. Det bliver en dyr omstilling, og den daglige drift vil vel også blive dyrere. Men så skulle det jo også blive nemmere at renholde, og pigerne skulle endelig blive fri for at slæbe brændsel op fra kælderen. Det er med en skole som med en gård, man bliver aldrig færdig med at forbedre.

Da mange af vore tidligere elever går og spekulerer på, om de skal omvendes — eller om deres omvendelse var rigtig, har jeg bedt vor tidligere sognepræst, Ove Nielsen, om at skrive et stykke til orientering om disse forhold. Denne har været så venlig at imødekomme min opfordring, og nu håber jeg, at I rigtig vil læse og overveje artiklen: Rigtig omvendt — ret vendt.

Rigtig omvendt - ret vendt

Det hænder, at en ung, mand eller kvinde, som er vokset op i et sandt kristent hjem, som aldrig har følt sig i modsætning til hjemmets tro og liv, som ganske naturligt er gledet ind i kristeligt prægede ungdomskredse og har følt sig hjemme der, som er hjerteligt optaget af Guds ord, og som under bøn søger at være en ordets gører og ikke blot dets hører — det hænder, at en sådan ung kommer i vildrede med sig selv på den måde, at vedkommende føler sig ramt og foruroliget af det spørgsmål: „Mon jeg egentlig er rigtig omvendt? Jeg kan jo ikke, som adskillige andre, føre min tros oprindelse tilbage til en bestemt oplevelse på en bestemt dag og time. Mon ikke jeg i mit liv mangler noget væsentligt, som kunne give mig helt anderledes fasthed og sikkerhed i min tro?“

Jeg mindes nogle gange under min præstetid i Nr. Nissum, hvor jeg mødte det spørgsmål, også hos højskole- eller seminarieelever, og jeg forstod, at der lå dyb alvor bag spørgsmålet; man ville ikke nøjes med noget, som muligvis ikke var rigtig ægte tro.

Men spørgsmålet er alligevel forkert stillet. Jeg plejer ved sådan lejlighed at minde om den kendte historie om den store amerikanske vækkelsesprædikant Moody. Der fortælles, at engang efter et møde kom en dame hen til Moody og sagde i en meget bekymret tone: „Hr. Moody! De må endelig hjælpe mig; jeg kan ikke tro!“ „Hvem kan De ikke tro?“ spurgte Moody. „Nej, De forstår mig ikke; jeg mener, jeg kan ikke sådan rigtig tro!“ „Jamen, hvem kan De ikke tro? Kan De ikke tro *Jesus*? For det er jo det, det drejer sig om!“

Fejlen i et sådant tilfælde er den, at man vil tro på sin egen tro i stedet for at tro på Jesus Kristus og Guds nåde i og ved Ham. Derfor

søger man hos sig selv efter bestemte oplevelser eller visse følelser, som man mener må være kendetegn på omvendelse og ægte tro, i stedet for at vende blikket mod Jesus, at lytte til hans ord og klynge sig dertil. Det alene er nemlig tro, ret kristen tro.

Man skal ikke spørge, om man er rigtig omvendt, når man derved tænker på, om man har gennemgået en bestemt række åndelige oplevelser, men man skal spørge, om man er ret vendt. For er man det, så er man også rigtig omvendt. Omvendelse er jo ikke noget, der skal foregå på en bestemt måde eller inden for et nærmere begrænset tidsrum, men omvendelse er da ganske ligetil dette, at man kommer til at vende den rigtige vej, når man har været vendt i en forkert retning. Om det sker i et nu — som det kan gøre for nogle — eller det sker lidt efter lidt, så at sige i små ryk, er aldeles ikke afgørende. Det afgørende er, at man er vendt den rigtige vej, vendt mod Gud og hans nåde i Kristus Jesus, vor Herre, med andre ord, at man vil leve det liv, man fik adgang til i sin dåb, livet i forsagelse af den onde og alt hans, og i tro til Gud og i modtagelse af alt det, som han skænker os i sin søn og ved sin ånd.

„Tro på Herren Jesus, så skal du blive frelst“, „enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses“; sådan lyder bibelens klare tale. Og at påkalde Herrens navn i tro, det gør man, når man ud fra en forvisning om, at Ham kan man ikke undvære, hvis ikke livet skal mislykkes, klynger sig til Ham og hans ord og ved bøn og altergang og stadig lytten til Guds ord søger at styrkes og befæstes i forbindelsen med Ham.

Da er man inde under den gode forjættelse, som i en af Davids salmer (91) har fundet det smukke udtryk: „Da han klynger sig til mig, frier jeg ham ud.“

Mennesker kan sikkert aldrig blive færdige med at diskutere, hvad sand kristendom er. Det har der alle dage været mange forskellige meninger om, og det vil altid blive bestemt forskelligt af de forskellige og til de forskellige tider. Men man tager ialtfald ikke fejl, når man siger, at noget af det inderste i kristendommen er det, at et menneske klynger sig til Gud.

Bibelen giver os adskillige eksempler på mennesker, der gjorde det. — Da den kananæiske kvinde stod foran Jesus med sit råb for den stakkels syge datter, ønskede disciplene hende jaget bort, og Jesus svarede hende ikke et ord, og da hun kom og kastede sig ned for ham, lignede han hende med hundene i modsætning til jøderne, der var børnene i huset. Men hun klyngede sig til Ham og fik sin bøn hørt.

Og da den kongelige embedsmand var vandræt fra Kapernaum til Kana, hvor Jesus opholdt sig, for at bede om hjælp til sin dødsyge søn derhjemme, fik han et ord fra Jesus: „Gå hjem, din søn lever!“, og på det ord alene gik han. Han klyngede sig til Herrens ord, og han fik opleve, at det ord er til at stole på for den, som klynger sig til det og har nok deri.

Den, som klynger sig til Gud og hans ord, han er vendt den rigtige vej, nemlig derhen, hvor hjælp og frelse alene er at finde, og så er det ikke afgørende, om han kan sige: Den dag og time blev Gud mig for stærk, så jeg måtte overgive mig til ham i tillid til hans ord, eller han må sige: Jeg synes igrunden, at jeg altid har haft det sådan, at jeg ikke kunne undvære Gud, og jeg véd, at jeg har det sådan i dag; derfor klynger jeg mig til Ham.

Jeg er forvisset om, at den, der står i den stilling og bliver ved dermed, nok skal erfare, at „al nådes Gud . . . selv fuldt ud vil berede, styrke, bekræfte og grundfæste“ ham i troen (1. Peters brev 5, 10).

Lad mig til slut anføre noget, som Luther et sted siger om troen: „Jeg slår min lid — ikke til noget menneske på jorden, heller ikke til mig selv, til min egen magt, kunst, gods, fromhed eller hvad jeg kan have.

Jeg vover at slå min lid alene til den usyn-

lige, ubegribelige, eneste Gud, som har skabt himlen og jorden.

Jeg tror på Gud, om jeg end er forladt og forfulgt af alle mennesker. Jeg tror, om end jeg er fattig, uden nogen forstand og lærdom. Jeg tror, om jeg end er en synder . . . Jeg begærer intet tegn af Gud for at friste Ham. Jeg tror bestandig på Ham, hvorlænge Han end tøver. Jeg sætter Ham intet mål, ingen tid eller måde, men giver det altsammen over til Hans gudommelige vilje i en fri og oprigtig tro.

Fordi han er *Gud*, så kan han og véd han, hvorledes han på det bedste skal handle med mig. Fordi han er *fader*, vil han også gøre det og gør det hjertelig gerne. Da jeg nu ikke tvivler derpå, men sætter al min lid til Ham, så er jeg visselig hans barn, tjener og arving til evig tid, og det vil ske mig, som jeg tror.“

Med hjertelig hilsen til gamle elever og ønsket om en velsignet julefest og et godt nytår under Guds nåde for Nr. Nissum og alle dens venner.

Ove Nielsen.

Glædelig jul og velsignet nytår ønskes bladets læsere af

*Kirsten, Ingrid og Gothfred Jespersen,
Nøvling.*

Glædelig jul og godt nytår!

Jensine Jensen

Organist Lund, Randers,
har sendt os denne smukke
julesang og skænket os me-
lodi til den.

Vor skole takker hjerteligt.

Kom stille, skønne julefred
og fyld mit hertes kammer.
Omdan det til et fredfyldt sted
på trods af al min jammer.
Lad tone i mit hjerterum
dit glade evangelium.
Lær mig igen at synge
trods alt, hvad tungt kan tynde.

Lad tone som et orgelbrus
den dybe juleglæde,
den kan vel i en synders hus
i aften tage sæde.
Løft op mit sind til jubelkvad.
Giv mig den fryd, hvorom jeg bad,
når mindets klokker kimer
i mig i stille timer.

Kom, kom, du hvide julelys,
skin gennem tvivlens tåge.
Tit sad mit sind i nattens gys
og måtte angstfyldt våge.
Kom, hvide, blide stjerneskår
og vær i mørkets stund mig nær.
Strål atter, julens kerte,
velsignet i mit hjerte.

Kom, rige, glade julefryd;
kom — skønt mit hjerte græder —
med lys og sang og klokkelyd.
Åh, kom i højtidsklæder
og før mig bort fra kravets jag.
Giv mig den stille fred i dag,
som fyldte markens hyrder
på trods af savnets byrder.

Kom barndomsjul og fyld mit sind.
Jeg er jo din i mindet.
Guds engle, flyv nu stille ind
og giv mig fryd i sindet.
Lad sangen stige som en bøn:
„Guds kærlighed fyld mig i løn.
På trods af vé og våde
giv mig Guds fred i nåde“.

Aug. L. Bang.

JUL

Tekst: Aug. L. Bang

Musik: Aage Lund

Aug. L. Bang er dansk-amerikansk digter. Han døde i Cedar Falls i Iowa 1958 godt halvfjerds år gammel. Den vemodige, milde tone, der er over hans juledigt, skyldes vel først og fremmest, at det er blevet til i det fremmede med mindet om barndommens kære jul i Danmark som baggrund.

JULENS GAVEBOG 1959

Af A. C. Nielsen, Vinderup.

I slutningen af firserne i forrige århundrede havde KFUM i København begyndt et arbejde blandt 14—17-årige i Bethesdas kældersal.

150—200 drenge tilbragte deres søndag-aftener her. De spillede dam og domino og kiggede i illustrerede blade, snakkede, lo og lavede hal-løj. — Først blev der holdt en kort opbyggelig tale, så var der tre kvarters pause, og da gik det livligt til, dernæst et foredrag eller oplæsning. Nogle udvandrede, mens det stod på.

Så en aften kom student Olfert Ricard sammen med en ven. Han iagttog sceneriet, kom igen, kom i snak med nogle af disse unge fyre, og de fylkedes om ham i pauserne og lod spil og blade ligge. — Så steg Ricard op på talerstolen, snart kl. 19, snart kl. 20,15, og *hermed indledtes et nyt kapitel i Danmarks kirkehistorie*.

Nu var der lyttende ansigter i kælderen, ingen udvandring, — ingen ønskede, at „timen“ skulle slutte.

En, der var med dengang, har givet forklaringen på følgende vis: „Talte Ricard kristendom, så følte vi, at det kom os ved, talte han om Sønderjylland, så kom det os ved, talte han om hedningemission, det kom os ved, talte han om ungdom i alverdens lande, det kom os ved. Han kunne lukke Det ny Testamente op for os, og vi følte, at det, der stod i denne bog, kom os ved.“

Ja, det er forklaringen: det kom dem ved, disse unge, det, Ricard sagde, det blev skrevet i deres sind, så det aldrig kunne slettes ud.

Fra denne lovende begyndelse i Bethesdas kælder førtes Ricard ind i det kristelige ungdomsarbejde som sekretær og generalsekretær og løftede ved sin grebethed, sit initiativ, sine sjældne evner og sin kærlighed til unge den da lidet påagtede bevægelse op i lyset, *fra kælderen og ind i „borgen“*, så der blev lagt mærke til den, man regnede med den, talte om den og talte om ham. Det var en stordåd. Det skete

mestendels i begyndelsen af indeværende århundrede.

„Som en af dem, der selv har været under indflydelse af Ricards personlighed og skylder ham noget afgørende både for mit kristenliv og mit arbejde i kirken, har jeg oplevet de dage i en glans, som endnu står klart i mindet“, skriver stiftsprovst K. Hee-Andersen i „Forord“ til sin nye, store bog om Olfert Ricard. Dette, samt et vældigt materiale i form af breve, scrapbøger, omgang med betydende mænd som Gunner Engberg, Svend Rehling m. fl., sat i gang af Ricard, gør Hee Andersen særdeles vel-skikket til at skrive *bogen* om Ricard. Denne fik ikke sine erindringer skrevet, noget, man ellers er foran med i vore dage, men der udkom to bøger om ham kort efter hans død i 1929, nemlig Johannes Malmstrøms „Olfert Ricard“ og Gunner Engbergs „Olfert Ricards Eftermæle“, og i 1942 udkom Svend Rehlings „Olfert Ricard i 70-året for hans fødsel.“ En egentlig historisk vurdering vil man ikke finde i disse mindebøger.

„Tiden er nu inde til, at billedet kan ses i historiens perspektiv. Dette er så meget mere tiltrængt, som nogle af de skildringer, der fra anden side er givet af Ricard, er meget misvisende.“ (Hee Andersen). — Bare ét eksempel: Professor Lindhardt har i sin bog om Morten Pontoppidan skrevet, at Ricard navnlig i sine første bøger var helt præget af dr. F. C. Krarups liberale teologi. — „Det er alene af kronologiske grunde udelukket. De bøger, der er tale om, afspejles eller ligefrem gengiver Ricards ungdomsforkyndelse i tiden omkring og lige efter 1900, da Krarups hovedværker endnu ikke havde set lyset.“

Så legende let gendriver Hee Andersen professorens påstand. *Ja, professor Lindhardts videnskabelige metoder, når han skriver bøger og kronikker, sættes i en ejendommelig belysning.*

„Olfert Ricard, ungdomsarbejderen“, er en

stor, smuk bog på 340 sider. Den er tilegnet „dem, der i dag går deres gang og gør deres gerning blandt dansk ungdom“ (*altså også høj-skolens stab*). Det tør antydes, at her er en bog, der skal læses af alle ungdomsarbejdere, af lærere og præster, af alle, der vil hjælpe vor ungdom til „at bygge borg af hverdagsstene“, af alle, der har tilknytning til KFUM og K. Den, der går forbi denne bog, snyder sig selv. Her er vinterens studiekreds-bog. „Ricard satte ungdommen på dagsordenen, så det forhåbentlig aldrig skal glemmes, og her ligger den mest krævende opgave for en levende kirke. I den henseende kan Ricard sammenstilles med Kristen Kold — hver indenfor sit livsområde.“ (Hee Andersen).

Selv om det er den inspirerede og inspirerende ungdomsarbejder, taleren, skribenten, pædagogen, Hee Andersen særlig vil tegne et billede af, så får vi også noget at vide om den prædikant, der lige til det sidste kunne samle ca. 3500 mennesker om sin forkyndelse i Garnisons kirke, og hvis ord gennem radio og presse blev spredt ud over det ganske land og gav stof til eftertanke og samtaler også i nord- og vestjyske sogne.

Vi får en karakteristik af *manden bag ordene*, de talte og de skrevne, som dreng i hjem og skole, som ung mand blandt kammerater og i KFUM-arbejdet, som moden mand i et vidt forgrenet og stadig omsiggribende arbejde.

Men vi hører også om ham, der var „*en ensom midt i gode venners kreds*“, der „hver dag måtte kæmpe for at bevare sit sinds harmoni“, der gennem mange år havde legemlige smerter, der led af et medfødt tungsind, der prøvede på „at være i jævnt godt humør i al slags vejr“, der levede efter det, han sagde: „*At elske Gud og glæde mennesker, det er vor dobbelte bestemmelse.*“

„Den, som i dag har sin gerning mellem unge, eller hvem ungdommens sag ligger på sinde, vil kunne hente både visdom og tilskyndelse fra Olfert Ricards tanker og personlighed, hans erfaring og hengivelse i tjenesten for unge.“

En historie om levende lys - og et jule- og nytårsønske

*Det skete for nogle år siden i en
landsbykirke.*

Menigheden var en aften forsamlet i anledning af kirke- og missionsuge. Indgangsbøn var bedt, kollekt læst, to salmer var sunget, og prædikanten havde vel talt en halv snes minutter. Alt imens havde de levende lys på alteret og det elektriske i lysekronerne blandet deres skær.

Da sprang der en sikring, alle de elektriske lys slukkedes brat, og man fik en følelse af, at mørket bredte sig og gav en vis uhygge, eller i hvert fald en dyster stemning for dem, der sad i kirkerummets skib.

Men pludselig lød prædikantens stemme: Mig forstyrrer dette ikke, jeg ved, hvad jeg vil sige og kan fortsætte. Men jeg vil bede alle jer i kirkestolene fæste jeres blik på alterets levende lys og lade dem tale til jer om, at når verdens kunstige lys slukkes, og mørket breder sig om os i den ene eller den anden henseende, er dog Guds alterlys tændte. Livets lys er ikke slukt, tværtimod, da bryder dets skin gennem dunkelheden, lyser og varmer i vore hjerter.

Gudstjenesten gik sin gang, og vi fik en god prædiken, men den er forlængst glemt som så mange andre gode ord, eller ligger et eller andet sted dybt i underbevidstheden.

Det, der mindes i mange sind fra hin aften, er ovenstående jævne ord — og så de levende lys' prædiken deroppe foran alterbilledet.

Hvorledes den prædiken lød til de forskelli-

Ja, men så må de læse Hee Andersens gode bog.

Hee Andersen: „Olfert Ricard, ungdomsarbejderen“, det er så afgjort julens gavebog i år. Den må ligge på gavebordet i alle kristelige hjem.

Hermed ønsker vi alle bladets læsere og alle gode venner ret en velsignet jul.

Familien A. C. Nielsen, Vinderup.

ge, ved jeg ikke, og hvorledes den lød i mit sind, vil jeg ikke her røbe.

Men der bredte sig en egen stemning i kirken, den udgik fra de levende lys.

Se, nu har jeg det sådan, at jeg ikke kan være med, når mennesker klager over, hvor forfærdeligt alt er blevet her på jorden i de senere årtier.

For mig at se lever vi i en tid, hvor Gud giver os flere livsgoder, end der blev henfarne slægter tildelt, fordi han har givet os i særlig grad evne til at gøre os jorden underdanig, deri indbefattet mange hidtil ukendte og skjulte kræfter, om hvilke vi ved, at de kan være med at sprede død og mørke eller at give lyse og gode dage for os og efterslægten. Alt eftersom det sindelag er hos de mennesker, der står til ansvar for anvendelsen af de hemmelighedsfulde stærke naturens kræfter.

Idet min kone og jeg ønsker alle læsere af dette blad — og mest dem, der engang var vore elever, medarbejdere eller højskolevenner, en *glædelig jul* og *et velsignet nytår*, gemmer sig i dette ønske det håb, den bøn, at Guds gode gaver må blive til nutidig og evig velsignelse for vor tids mennesker, for den enkelte af os, at vi må modtage og bruge Guds gode gaver med tak, under ansvar.

Og at vi om kort tid må have hjertet med i ordene, som vi vel alle vil synge i den forestående julehelg:

Himlens lys kom i dig til jord.
Skinner til ny oplysning stor.
Godt kan vi nu ved nattetid,
kende som børn vor Fader blid.
O, Gud ske lov!

At vi må have Guds levende alterlys for øje, ikke blot når vi sidder i kirkens skib, men også når vor livsskude krænger for stormvejrets kast eller vugger sagte på medbørs blide bølger, når vi går i hverdagens slidsomme arbejde, og når vi med ydmyg tak atter og atter forvisses om alle vore synders nådige forladelse i vore små stuer eller i menighedens forsamling.

Hjertelig hilsen.

Dagmar og Laurits Kaag.

Rejseindtryk

Dette sidste år har for mig personlig været rigt på oplevelser af meget stor betydning.

Først var jeg på årskursus på Statens Lærerhøjskole for at arbejde med fagene historie og litteratur. Det var nogle dejlige måneder, som fik stor betydning for mig. — Jeg finder det værdifuldt sådan at få den faglige viden suppleret og kontrolleret, så vi kan yde vore elever det bedst mulige.

Men jeg har fået endnu en stor appelsin i min turban. Takket være et godt rejsestipendium kunne jeg i oktober tage på en 3-ugers rejse til Sverige for at besøge en række højskoler og følge deres undervisning.

Med kyndig hjælp fra rektor Gunnemo på Sundsgården planlagde jeg en rejse med besøg på 6 højskoler, og det blev et meget fint resultat. Alle steder blev jeg modtaget så hjerteligt og blev hjulpet til at opleve mest muligt. Selvfølgelig skulle jeg kvittere med et litteraturforedrag, men det var da kun en ringe betaling for tre dages ophold og mange værdifulde oplevelser.

De svenske højskoler, jeg besøgte, kunne have fra 80—120 elever, og de havde alle fuldt hus, ja, flere steder var der end også en lang venteliste. De holder fællesskole og har altså både unge piger og unge mænd på samme hold. De omgås hinanden pænt og værdigt, gennemsnitsalderen ligger noget højere end hos os (21—22 år).

De ydre rammer er de fleste steder i den bedste stand, og deres biblioteker og andre undervisningsmidler er meget betydelige, hvilket vel sagtens hænger sammen med, at de svenske højskoler nyder meget stor hjælp fra det offentlige.

Mit første besøg gjaldt „Sundsgården“ 9 km syd for Helsingborg. Ikke så få vinterelever vil mindes den dejlige skole fra udflugterne. Her har vi gode og gæstfrie venner, som vi er helt på linie med. Skolen ejes af Fosterlandsstiftelsen, en vækkelsesbevægelse, som nu har 8 højskoler og desuden driver en meget stor virk-

somhed for både ydre og indre mission. Sundsgården havde stor fest sidste sommer, idet de i kongeparrets nærværelse fik indviet en helt ny fløj med dejlige værelser og med en vidunderlig foredragssal.

Turen fortsatte nordpå til Jönköping, hvor jeg besøgte Missionsforbundets store skole, der ligger så smukt på en bjergskråning omgivet af skov og klippekuder. Her er ikke én, men mange bygninger, der alle har en vidunderlig udsigt ud over by og sø.

Der blev arbejdet dygtigt, og jeg havde nogle meget lærerige timer; — dertil kom, at deres morgenandagter var af en egen skønhed og variation.

Så gik turen til Sörengen, som ligger ganske nær ved byen Nässjö. Her var ikke noget religiøst særpræg, for skolen er en såkaldt lands-tingsskole, hvilket betyder — omsat til vort sprogbrug — at den bæres og støttes økonomisk af amtsrådet. Hvor var der smukt; mange bygninger, hvoraf de fleste var af træ, lå spredt i de skønneste omgivelser. Andagterne havde ikke klang af vækkelsesbevægelse, men jeg tror, det er en god skole, og timerne var præget af stor grundighed.

Endnu er jeg kun nået halvvejen, og da dette skal afrundes med en julehilsen, finder jeg det rigtigst at dele, så jeg bringer resten af referatet i januar-nummeret.

Jeg har oplevet så umådelig meget, og jeg føler, jeg står i stor taknemmelighedsgæld til mange. Men hvoraf kommer det, at vi kan opleve åndeligt fællesskab så skønt og så rigt? Er en af årsagerne ikke, at Jesus, Guds søn, lod sig føde som menneske, blev vores broder og tog vore byrder på sig? Det er det, vi nu igen får lov til at fejre. Gud give, vi alle måtte få en velsignet jul med lovsang og tak for hans rige gave.

Familien på Breidablik ønsker alle venner og læsere en rigtig velsignet jul.

Hjertelig hilsen.

*Anna Lene, Jes, Gudrun og Hans
Lindskov Rasmussen.*

Ægte eller uægte

Forleden kom der en dame til døren. Hun ville sælge blomster — røde og gule tulipaner med lidt grønt; nydeligt håndarbejde var det, og på afstand så de ud som ægte. Jeg satte buketten i vase på mit skrivebord (der er ikke så meget at hente ind fra haven i denne tid). Men i går flyttede jeg den væk — langt væk — hen i hjørnet på bogreolen. Jeg kunne ikke holde ud at se på den længere.

Og sådan vil det gå med alt uægte. Det kan kun tilfredsstillende en tid. Det, som ved første blik ser tillokkende ud, vil hurtigt miste sin tillokkelse. Det gælder f. eks. falske venner, falske forelskelser, falske smil, falsk litteratur, falske glæder og — falsk juleglæde.

Lykkeligt, det menneske, der af et ærligt hjerte beder:

Lær mig at skelne nøje
det sande fra dets skin.

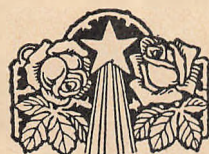
Men her stod nu den tomme vase. Den var for mig et billede på et menneske, der er blevet bedraget af noget af det falske, og den råbte til mig: Fyld mig med noget ægte!

Og Augustins ord lød til mig: Vort hjerte er uroligt, og det *finder* ingen hvile, før det hviler hos dig, o, Gud.

Jeg gik da ud i haven. Og min søgen var ikke forgæves. På en enkelt busk sad endnu et par roser. Jeg plukkede dem forsigtigt, og nu står de her og prædiker for mig. Det er en prædiken om ægte og uægte og om ikke at nøjes med det næstbedste.

I disse tanker lægger vi vore allerbedste ønsker for julen 1959, og vi gør det i visheden om at Den yndigste rose er funden. Glædelig jul!

*Jørgen, Jette, Birte, Maren og
Emil Sørensen, Snejbjerg skole.*

Vinterskolen 1959—60

1. række fra venstre: 1. Jørgen Pilgaard, Linde, Bur. 2. Ove Jensen, Grønne, Astrup, Skjern. 3. Johannes Meldgaard, Hasselholt, Vinderup. 4. Ib Højlund Olesen, Uglev. 5. Bent Rasmussen, Nautrup, Vinderup. 6. Erling Sørensen, Valsgård, Doense. 7. Hans Peder Krogsgaard Christensen, Fabjerg. 8. Ingvar B. Olesen, Hvam, Kjellerup. 9. Peter Mikkelsen, Skovlund, Vinderup. 10. Tage Petersen, Alme, Græsted. 11. Henning Vittrup, Herrup, Vinderup. 12. Jørgen Mathiasen, Grynderup, Rørbæk. 13. Henry Overgaard, Sønderhå, Hørdum. 14. Poul Erik V. Høgsborg, Bøvlingbjerg.

2. række: 1. Landbrugslærer Aagaard Madsen. 2. Fru Kjeldsen. 3. Lærer Kjeldsen (med Grethe). 4. Lærer Lindskov Rasmussen (med „Sys“). 5. Fru Lindskov Rasmussen. 6. Fru Kristensen. 7. Forstander Kristensen. 8. Kirsten Overgaard. 9. Anna Henriksen. 10. Else Primdahl. 11. Elly Ringgaard. 12. Gunhild Vittrup. 13. H. C. Hansen, V. Kærby. 14. Egon Vinther, Sevel. 15. Hans Mouridsen, Tarm.

3. række: 1. Arno Poulsen, Tørring, Lemvig. 2. Alfred Christensen, Karstoft, Rønbjerg. 3. John Mogensen, Vejle. 4. Ove Smed, Helligsø, Gettrup. 5. Knud Kristensen, Gundsømagle. 6. Henry Mathiasen, Fjeldstervang. 7. Aksel Poulsen, Simmelkjær. 8. Bent Jønsson Nielsen, Trandum. 9. Kristian Schultz Kristensen, Elsborg. 10. Poul Erik Nielsen, Vattrup, Kjellerup. 11. Gunnar Hjørnholm, Amtrup, Herning. 12. Leif Yde, Ølby, Struer. 13. Holger Hoffmann Kristensen, Vinding. 14. Niels Jørgen Jørgensen, Sjørup. 15. Niels Jensen, Brejning. 16. Viggo Lauridsen, Skellerup. 17. Knud Hindkær, Vildbjerg. 18. Bjarne Sørensen, Sparkær.

4. række: 1. Ejgil Søe Pedersen, Nors. 2. Jakob Yde Pedersen, Hinding. 3. Mogens Hansen, Gundsømagle. 4. Svend Bonnerup, Skovsted. 5. Børge Thomsen, Odby. 6. Bjarne Pedersen, Hjerm. 7. Niels Peter Jensen, Hygum. 8. Ejlif Brøns, Sparkær. 9. Frede Nissen Aalbæk, Tvis. 10. Henning Sørensen, Naur. 11. Svend Næssager, Østerild. 12. Adolf Jacobsen, Amtrup, Herning. 13. Viggo Lillelund, Timring. 14. Arne K. Bräuner, Bøgild, Kjellerup.

5. række: 1. Ejler F. Ejlersen, Vindum. 2. Ivar Kortegaard, Gjettrup. 3. Thorkild Langgaard, Sjørring. 4. Henrik Hedegaard, Almtoft, Kjellerup. 5. Karl Groth, Haldborg, Skive. 6. Poul Espersen, Odby. 7. Bernhard Kattenhøj, Vejrum. 8. Bent Jørgen Beck, Ejerslev. 9. Henning Olesen, Møborg. 10. Hans Mikkelsen, Fur. 11. Christian Hedegaard, Vridsted. 12. Vagn Primdahl Jensen, Måbjerg. 13. Johannes Asbjørn Jensen, Kgs. Thisted. 14. Kaj Bjerg, Ørnhøj.

Jul i

KINA

Her skal fortælles om den første jul, vi holdt i Kina. Vi var kinamissionærer i DMS, far, mor, Knud Erik og Bernhard og var ankommet til Peking den 4. oktober for at lære kinesisk på den dejlige sprogscole der. Allerede i begyndelsen af december begyndte vi at mærke til julens komme; nogle svenske venner på sprogskolen, pastor Hannerz og frue fejrede adventssøndagen med os og læste de dejlige Messiasforjættelser for os ved de tændte adventslys. Børnenes kinesiske barnepige fortalte om juleudstillinger og julegodter. I midten af måneden begyndte juleposten fra Danmark at komme, og den 20. december kom den danske missionær Gjørulf Larsen lige fra Danmark med julepakker fra vor familie. Han var rigtigt nok velkommen, for, skønt han var blevet bestjålet for nogle penge i Shanghaj, havde han også penge med til os, og nu blev der købt lidt julegaver ind; jeg husker endnu, at vi var fælles med Hannerz om et enebærtræ til juletræ, missionærer, der læser sprog, har ikke mange penge til rådighed. Knud Erik, der gik i en amerikansk børnehave, lærte engelske julesange der og kom hjem og sang dem for os, og de unge engelske missionærer indøvede „Christmas-Carols“, dvs. engelske julesange ved klaveret i dagligstuen. Juleaften er ikke helligaften for engelsktalende, vi fik almindelig aftensmad på sprogskolen og blev ved bordet anmodet om at hænge hver en strømpe op på kamingitteret, før vi gik i seng. Nu fulgtes vi 5 danske med vore to svenske venner i en række rickshaws ned gennem Pekings brede hovedgade, Ha-ta-

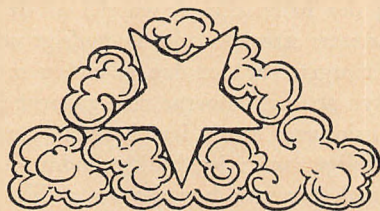
mem, alt var som ellers langs gaden, intet tydede på, at det var juleaften, men jeg sad med lille Bernhard på skødet i min rickshaw og nynnede på „Dejlig er den himmel blå“! og frydede mig over, at vi skulle til skandinavisk julegudstjeneste hos den rare præstefamilie i Methodistmissionen, de norske venner, pastor Sørensen og frue. Her havde vi den højtideligste julefest, man kan ønske sig, Gud var os nær, glæden over Frelseren samlede os i et stort fællesskab, mens vi sang vore forskellige nordiske julesalmer sammen og lyttede til det dejlige julebudskab. Hjemme tændte vi vort fælles juletræ i vor lille stue og sang danske salmer. Gaverne fra Danmark var særlig kærkomne, og julebønnen for de kære hjemme var varm og inderlig. Lige før vi gik til ro, kom vi i tanker om, at vi skulle jo ned til kaminen med strømperne; der hang allerede en del af de andre missionærers strømper, det så pudsigt ud, men næste morgen var det dog et endnu morsommere syn at se strømperne med gaverne i; vore medmissionærer havde især betænkt vore børn med dejlige sager; jeg husker endnu en legetøjskamel, der stak hovedet op af lille Bernhards strømpe. — Nu drog vi alle til julegudstjenesten i en nærliggende kinesisk kirke, det var så festligt med den særlige kinesiske udsmykning af kirkens rum; der var kor af skolebørn og unge, og der var en stor skare, der blev døbt; det gjorde festen endnu større at overvære dette: Ja, vidunderligst af alt på jord er Jesu Kristi rige.

I haven på sprogskolen groede der foran

bambuskrattet et stort enebærtræ, de unge canadiske missionærer havde pyntet det med små elektriske pærer, som blev tændt juledagsaften. Vi måtte ud i den stjerneklare aften og gå rundt om træet, mens vi sang en julesalme sammen. Derpå gik vi ind til julemaden: kalkun og plumbudding, som amerikanerne bruger det. 2. juledag var vi gæster på pastor Hannerz og frues værelse; deres venner i Sverige, diakoniserne på Ersta-anstalten i Stockholm havde sendt en lillebitte julegran med små hvide lys på i en blikdåse! Og så fejrede vi svensk jul sammen, mens lysene brændte ned på det lille træ, og takkede sammen Gud, fordi han havde givet os så rig en højtid og ført os sammen med nye venner som erstatning for dem, vi havde forladt derhjemme. For mig blev den jul en bekræftelse på ordet om, at *Han* er med sine alle dage. — —

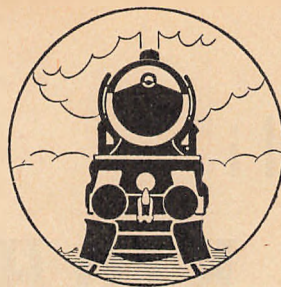
Senere har vi holdt jul mange gange i Kina, og hver gang glædet os over fællesskabet med de kristne kinesere; jeg tror ikke, jeg har oplevet en eneste jul i Kina, hvor der ikke var dåb i julen, det var nogle forunderlige år, da der blev vundet så mange nye kristne.

Elisabeth Willer,
Humlum præstegård.

Hjertelig tak for tiden i Nr. Nisum. Det er med glæde og med taknemligt sind, jeg mindes disse gode måneder. De bedste hilsener til jer alle. Glædelig jul og velsignet nytår. — Tak.

V. Korfitsen.

NAT- SVÆRMEREN

Det havde blæst hårdt længe, men i løbet af dagen havde blæsten taget til i styrke, og nu til aften var vindstyrken ti til elleve.

Det var den slags vejr, hvor det var bedst at opholde sig i en varm stue med en hyggelig og god bog i hånden og med dæmpet musik fra radioens højtaler.

Det var den 23. december. Overalt var der travlhed, så man havde knap nok tid til at skænke uvejret en tanke. I dagens aviser stod der allerede om store skader på mange ting, hvad mon så ikke morgendagens aviser havde at fortælle om ulykker, som stormen havde voldt.

På hovedbanegården var der stor travlhed, meget skulle nås inden jul.

Den var fyldt af glade mennesker, alle ventede på eksprestoget, som skulle føre dem sydpå til slægt og venner. Alle var de i julestemning, der var smil på alles kind, skønt nogle nok tænkte på det hårde vejr, men hvad, når de kom ind i toget, mærkede de jo ikke uvejret. Af og til kastede man et blik op på det store banegårdsur, som viste, at der kun var nogle få minutter til eksprestogets ankomst.

Pludselig skar banegårdens højtaler sig gennem stormens tuden og menneskenes glade højrøstede stemmer og meddelte, at eksprestoget mod syd med planmæssig afgang kl. 20,48 først ventes afgå kl. ca. 21,15. Ja, tænkte man det ikke nok. I disse dage var der så meget, der skulle med, så meget der skulle nås, så mange rejsende.

Den store viser på banegårdens ur tog med faste mellemrum et halvt minuts fremskridt, men tiden kom dog nærmere.

— Toget kom sagte glidende ind på perronen, hvor den store menneskemængde stod.

Efter nogle minutters ophold satte det store tog sig i bevægelse med sine femten personvogne og en enkelt sovevogn. Det tog sin tid, inden det lange

tog var i fuld fart; for at indhente noget af forsinkelsen satte det yderligere farten op.

Mange af de rejsende sad og halvsov, andre snakkede ganske sagte, ingen tænkte særlig over ulykrets rasen, alle var de faldet lidt til ro. — Ingen tænkte på togførerens store ansvar, mens toget rasede frem i ulykrets mørke med en fart på omkring 100 km i timen. Alle troede fast på togføreren. Han måtte holde sig vågen og klar hele tiden, han skulle være på sin post; ingen signaler måtte overses, alle regler skulle overholdes strengt. Han havde ansvaret for godt tusinde mennesker, som alle skulle nå deres mål inden juleaften. Han sad stille på sin plads og stirrede ud i mørket, kun nogle få meter frem var banen belyst af togets lanterne blot et øjeblik uopmærksomhed kunne forårsage en frygtelig ulykke.

Uvejret var kraftigere nu end nogensinde før i denne omgang, men gjorde ikke det store tog noget, det fo'r afsted gennem land og by, forsinkelsen skulle gerne indhentes, inden det blev lyst.

Toget havde lige passeret en kurve, så farten var betydelig under maksimum. Viseren på hastighedsmåleren steg atter opad, 60, 70, 80, 90, 100 km i timen.

Pludselig viste sig en skikkelse ude midt på sporene, kun nogle få meter fra det frembrusende tog, men den forsvandt lige så hurtigt, som den var kommet.

For togføreren var det et forskrækkeligt øjeblik. Han sad, som nogen havde givet ham et slag oven i hovedet. Havde de måske kørt over et menneske? Fyrbøderen havde intet bemærket, men mente, at det nok var noget, togføreren havde set for sit indre øje; men denne var forvisset om, at noget var der, men den anden lo ad ham.

Igen kom skikkelsen tilsyne midt på sporene, endnu større og kraftigere end første gang. Standse toget kunne han ikke på så kort en afstand, men det gik jo heller aldrig an, forsinkelsen ville blive større, og det måtte den for alt i verden ikke blive. Snart var skikkelsen borte igen. Denne gang havde også fyrbøderen set den. Var det mon nogle, som ville holde løjer med dem?

De følte sig begge meget ilde til mode. Tredie gang kom skikkelsen tilsyne lige midt på sporene, begge så de den, men et menneske var det ikke. Standse for at undersøge, nej, aldrig i livet, bare fremad, intet skulle kunne sinke toget og dog? — Togføreren blev som lammet, han kunne ikke længere reagere, som han skulle, det blev sort for hans øjne. Skikkelsen løb stadig foran toget i lysskåret.

I ét nu slog togføreren bremserne hårdt i, så toget standsede med et vældigt ryk. De rejsende vågnede op af søvnen og så sig forvildede omkring. Nogle af dem så nysgerrigt ud af vinduerne, men så intet usædvanligt.

De to fra lokomotivet gik nu hen ad sporene til det sted, hvor skikkelsen havde vist sig; men alt var som blæst bort af den stærke storm, intet at øjne, intet at høre uden stormens susen. Jo, var det ikke, ligesom man kunne høre noget mere end stormen, noget ligesom vand, der skulper mod træværk? I samme nu slog en tanke ned i dem begge, næsten på én gang: Broen over floden? Jo, ganske rigtigt, 25 meter længere fremme var floden, hvor en bro førte over. Et frygteligt syn mødte dem, broen var knust af den stærke storm og vandets pres. — Ingen overkørsel, kun en afgrund med vand og atter vand, et sikkert dødsleje for alle togets rejsende. Havde toget blot kørt lidt længere, ville det være havnet i afgrunden — alt ville være slut, intet håb om redning, ingen jul, intet julebesøg. Havde toget fortsat med sin store fart, gjaldt det kun et par sekunder; to sekunder er ikke meget, men nok til at redde hele det store tog fra en ulykke. Havde skikkelsen ikke vist sig på sporene, hvordan ville alt så være endt?

Men stadig stod spørgsmålet åbent, hvem var skikkelsen, som havde magt til at standse det forsinkede eksprestog?

Først dagen efter fik man spørgsmålet besvaret. Man havde dagen før pudset lokomotivets lygte, og mens man var igang med arbejdet, var en lille natsværmer kommet ind mellem pæren og glasset. Det var så den, der havde optrådt om aftenen. Hver gang, natsværmeren fløj forbi eller satte sig foran pæren inde i lygten, fremtrådte den som en kæmpeforstørrelse ude på sporene.

Først da dagens aviser udkom, blev det klart for mange af de rejsende, hvilken fare der havde truet dem, og mange vendte sig til Gud med tak for deres lille redningsmand, natsværmeren.

Hermed ønsker jeg alle bladets læsere samt vinterholdene 54-55 og 57-58 en glædelig jul og et godt nytår.

J. A.

Sidste nyt

Lidt af det indsendte stof til bladet kommer ikke med på grund af pladsmangel. For meget stof? Ja, der kan indtræffe mirakler! Tusinde tak.

Efterskolen 60-61 er ved at være besat. Er der nogle, der gerne vil have deres dreng med på holdet, kan det måske nås. I dag, den 9. december, er der fire pladser ubesatte.

Hvor er min plads! Hvad vil Gud mig!

Mon ikke mange pines i lang tid med disse spørgsmål uden at få noget ud af dem?

Kære venner! Det kan være svært; men gå til vor himmelske Fader og bed ham hjælpe, og det vil gå dig på bedste måde. Jeg ved, hvordan det føles; men Gud har været mig nådig.

I sommer var jeg sammen med en veninde. Hun viste mig adresserne på et par åndssvageanstalter og spurgte mig, om jeg havde lyst at være med til at hjælpe der. Tanken bed sig fast. „Hvad vil Gud med mig?“ Jeg bad om Guds hjælp og fik den.

Da vi havde udfyldt vore ansøgningskemaer, tænkte jeg, at nu må Gud bestemme, om det skal være sådan eller ej. Og som så tit før tænkte jeg på de fem måneder, vi havde på skolen. En lærer sagde: „Søger I en plads, bed da Gud tage det i sin hånd.“ Jeg følte da, og føler endnu, at det var Gud, der førte mig hertil. Nu tror jeg, at jeg har fundet min plads i Guds vingård.

Her, som andre steder, gælder det: *Bed og arbejd*, eller som i Rom. 12, 12: „Vær glade i håbet, tålmodige i trængselen, udholdende i bønner.“

Mange siger til mig, at de ikke forstår, at jeg vil være mellem sådanne mennesker. Det var da det sidste, de kunne tænke sig. Men her er min plads, og her er Gud med mig, som han vil være med enhver, der gør hans vilje, og på den plads kan man altid være glad og tilfreds.

Her er ca. 60 plejeelever. Deraf er der tilsyneladende kun os to, min veninde og jeg, der vil søge Guds rige, og jeg vil prøve at sige med Paulus: „Jeg skammer mig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror.“

At tro det er at lægge
sig ned ved korsets fod
og begge arme strække
vor Herre Krist imod.

Glædelig jul og et godt og velsignet nytår.

L. M. Hansen (56).

Bog anmeldelser

Fernand Navarra: Jeg fandt Noas ark. (160 sider plus 16 sider ill. 15,75). — En mand og hans søn bestiger Ararat og finder det, som forskere og videnskabsmænd har søgt efter i århundreder: Resterne af Noas ark. Det er Fernand Navarras forbløffende historie. Han er forretningsmand og familiefader, „en ganske almindelig mand“, men besat af en stor idé. I 18 år har han beskæftiget sig med det tredobbelte problem: Syndfloden, Noas ark og Ararat. Han har studeret alle sider af det, sammenholdt de forskellige traditioner, foretaget en indgående tekstkritisk undersøgelse og søgt bistand hos arkæologien, geologien og oceanografien. Dette studium overbeviste ham om, at syndfloden, den bibelske syndflod, var en realitet; nogle få mennesker undslap katastrofen takket være den ark, som Noa byggede; arken strandede på Ararat, og resterne af den kan findes endnu i dag.

Første afsnit af „Jeg fandt Noas ark“ er viet dette indledende arbejde og giver hovedpunkterne af, hvad der i dag vides om syndfloden, arken og Ararat. Andet afsnit er den farverige beretning om forfatterens tre ekspeditioner, hvoraf den sidste blev afgørende. Navarra havde ikke blot lejlighed til at betragte resterne af arken, der lå indefrosset i isen; det lykkedes ham endog at bringe et halvtanden meter langt stykke af den hjem. Dette træstykkets alder (fem tusind år), som er fastslået af talrige eksperter, dets struktur og den måde, det er forarbejdet på, udelukker al tvivl om dets ægthed. „Jeg fandt Noas ark“ er således både beretningen om et fængslende eventyr og et enestående vidnesbyrd, der endnu en gang viser, at de nyeste videnskabelige opdagelser bekræfter de bibelske traditioner — endog de allerældste.

Bo Ivar Nilsson: Stærkest i modvind. (208 sider, 14,75). Der er især to problemer, Bo Ivar Nilsson beskæftiger sig med i sin nye bog: den gamle forældreegoisme og tyranni overfor børnene og det alkoholspørgsmål, der kan gribe så forstyrrende og ødelæggende ind i et ægteskab.

Irene Bergdal, den fattige træskomands forkuede datter, kommer til at gennemleve dem begge. Det synes at skulle blive hendes lod i livet altid at være hjemme og sørge for forældrene, sådan har det i hvert fald været disses plan.

Men det kommer til at gå anderledes. Ved en tilsyneladende tilfældighed lykkes det for Irene at gøre sig fri og selvstændig. Hun kommer på seminarium og bliver lærerinde. Siden møder hun kærligheden; hendes vej til lykken kommer ikke til at gå ligeud, men den er interessant at følge.

Kr. Gravesen Nielsen: Vestergårdssønnen. (272

sider, 15,75). Romanens handling foregår i tredive-erne. Den unge, dygtige Jørgen Vestergaard, hvis fader har drevet gården på gammeldags maner, kommer hjem og tager styret. Det er hans drøm at drive gården frem til en mønstergård. Men så sætter landbrugskrisen ind, han rammes af uheld og personlige sorger og bliver slået ud økonomisk. Til sidst må han forlade gården. Han fører derefter

en omtumlet tilværelse og kommer længere og længere ud i sorg og fortvivelse over sin hårde skæbne. Til sidst går det op for ham, at al hans elendighed er selvforskyldt. Men hvad så? Findes der nogen redning, noget tilbagetog, en ny begyndelse? — På en udmærket og overbevisende måde er det lykkedes forfatteren at føre handlingen igennem til en naturlig og troværdig afslutning.

H Ø J S K O L E P O S T

Hilsen fra København.

Alle undertegnede sender vore kammerater, skolen og staben en hjertelig hilsen med ønsket om en velsignet julefest. Vi holder fest med skolens udflugtshold på Københavns vandrerhjem.

Dorthea Holck, 1922. Signe Olesen, 1932. Inger-Lise Nielsson, 1950, og Erik Nielsson. Aage Poulsen, 51-52. Martha Jørgensen, f. Rasmussen, 1952. Helge Asbjørn Jensen, Dianalund, 52-53. Niels E. Vinther, Ortopædisk hospital, 52-53. Arne Olesen og Svend Bjørnholt Nielsen 53-54. Else Nielsen, Centralsygehuset, Slagelse. Ingrid Jensen, f. Simonson, „Kroglund“, Kvistgård. Ane Lise Nielsen, Dianalund. Alle fra 1954. Dora Svendsen-Tune, f. Olsen, 1955, og Børge Svendsen-Tune, Hørsholm. Bit Smith, Diakonissestiftelsen. — Betty Bojsen, Håndarbejdsskolen, Haslev. Bodil Fruerlund Kjærgaard, Ballerup. Ingelise Hansen, Bagsværd. Bodil Nielsen, „Flinterupgård“, Kr. Flinterup. Metha Jakobsen, Roskilde. Alle fra 1956.

Bent E. Jensen, Bromme sygehjem, 56-57. Aksel Christensen, Haslev Landbrugsskole, 57-58. Jørgen Moesgaard Christensen og Kurt Nielsen, 58-59. H. C. Hansen, Nr. Nissum højskole, 58-59 og 59-60. Jenny Bonnerup, Diakonissestiftelsen. Kaj Kjeldsen. H. Lindskov Rasmussen.

Samlet den 6. december i Karen og Niels Karls hjem sender vi de bedste julehilsener og Guds velsignelse over det nye år til alle vore veninder fra 58 og hele lærerstaben.

Elise Høj Andersen, Anna Volsgaard, Nete Christensen, Margit Risager, Ingvar Mikkelson. Anmargrethe Larsen, Georg Larsen (56-57), Ane Kathrine og Svenning Plougmann (52-53), Karen og Niels Karl Pedersen.

Kære kammerater 50-51!

Som nogle af jer har opdaget i oktober-nr., er jeg blevet udvalgt til at starte en ny vandremappe. Dette er sket, men skulle der være nogle, som ikke

har lagt mærke til opfordringen, kan det nås endnu. Jeg håber, at I, som melder jer, vil gøre en indsats for, at vi i den nye mappe må genopleve kammeratskabet og ligeledes, hvad vi lærte i vinteren 50-51. Jeg vil hermed benytte lejligheden til at ønske jer kammerater og personalet på skolen en glædelig jul samt et godt og velsignet nytår.

Min adresse er i tiden 22. december til 4. januar:

Kristian Sørensen,
„Dollerupgård“, Ullits.

Sanglærkerne fra 1940,

som ønsker at være med i fællesskabet endnu en gang, bedes henvende sig til fru Stinne Meldgaard (f. Anneberg), „Hedetoft“, Flynder pr. Bækmarksbro, så vi igen kan få en vandremappe i gang.

Husk at opgive tydelig adresse samt fødenavn foruden nuværende efternavn. — Vi skulle gerne med allesammen.

Samtidig sendes mange hilsener og ønsket om en rig julefest og et godt og velsignet nytår.

Henny Sønderby, f. Olsen.

Vore møder.

- 27. dec. Gudum. L. R.
- 28. dec. Ravnstrup. L. R.
- 28. dec. Humlum. A. Kr.
- 29. dec. Hvam. L. R.
- 4. jan. Outrup. A. Kr.
- 12. jan. Sønderbjerg. L. R.
- 16. jan. Hjallerup. A. Kr.
- 23. jan. Mammen. L. R.
- 24. jan. Thorning. A. Kr.

Vandremappen 54-55 efterlyses.

Har du den, eller har du haft den for nylig? Skriv så til gdr. Hans Frandsen, Dejbjerg.

Vandremappernes besøg.

- 28. november. „Brevduen“ 57-58.

Adresseforandringer

Sommerskolen:

- 1959 Frk. Birthe Vestergaard, Grauballe — samme, „Egelund“, Dejbjerg.
- 1958 Frk. Rita Madsen, Svenstrup, Vinderup — samme, De gamles Hjem, Vinderup.
- 1958 Frk. Sonja Vindum, adr. købmand Knud Kjær, Linde pr. Bur — samme, Vestergade 13, Holstebro.
- 1958 Frk. Ane Kathrine Skov, Østerbom 12, Lemvig. — Fru Ane Kathrine Plougmann, „Højgård“, Sahl, Vinderup.
- 1958 Frk. Ruth B. Olsen, Torvet 3, Kjellerup — samme, Toldbod-Vinhus, Nykøbing Mors.
- 1958 Frk. Asta Dahl Nielsen, Vester Hassing pr. Hørdum — samme, Ashøjgade 30, Hurup.
- 1958 Frk. Else Johanne Stokholm, adr. K. E. Nielsen, Timring, Vildbjerg — Fru Else Johanne Hansen, Nørholm, Vogterhuset, Sig.
- 1957 Frk. Inga Haaning Andersen, „Vilsgård“, Vils pr. Nykøbing M. — samme, „Hustedgård“, Ørding pr. Ø. Assels.
- 1957 Frk. Benta Godsk Pedersen, Hasserisvej 103, Aalborg — samme, Moltkesvej 2, Aalborg.
- 1957 Frk. Oda Johansen, Lillegade 48, Grenå. — Fru Oda Sloth, Robstrup pr. Grenå.
- 1957 Frk. Grethe Moeslund, „Hedegården“, Iller pr. Ansby. — Fru Grethe Scriver, „Højgård“, Hvam pr. Sjørølev.
- 1957 Fru Ruth Primdahl, Lyng, Durup — samme, Glynge, Durup.
- 1957 Frk. Mette Madsen, Østergade 9, Herning — samme, Søndergade 25, Hammerum.
- 1956 Frk. Ruth Bahn Jensen, køkkenet, Amts- og Bysygehuset, Kalundborg — samme, Kysthospitalet, Refsnæs, Kalundborg.
- 1955 Frk. Sigrud Wiwe Lund, Alderdomshjemmet „Solhøj“, Hospitalsgade 7, Give. — Fru Sigrud Jensen, „Lille Ibsgård“, Ibsgårde, Nr. Snede.
- 1955 Frk. Sonja Clausen, Sjællandsgade 23, Herning. — Fru Sonja Jørgensen, Opsund, Videbæk.
- 1954 Frk. Eva Ladekær, Dalgasgade 22, Herning — samme, Ladekær, Skjern.
- 1952 Frk. Birgit Jeppesen, H. u. H., Haslev. — Økonomaelev frk. B. J., Box 303, Københavns amts sygehus, Glostrup.
- 1951 Frk. Inger Wang Jensen, Ø. Kåsgård, Ferring pr. Bonnet st. — samme, Øster Søgade 108^a, København Ø.
- 1951 Plejeelev frk. Anna Riis, P. 4, Sølund, Skanderborg. — Fru Anna Jensen, „Bakkegården“, Ans mark pr. Ans by.
- 1943 Frk. Ruth H. Johansen, Nortvig skole, Nr. Snede — samme, Vannerup skole, Farsø.

1928 Frk. Elma Nielsen, Edelvej 2, Hellerup — samme, Søndergade 14, Gedsted.

Vinterskolen:

- 58-59 Jørgen Moesgaard Kristensen, adr. gdr. Niels Nielsen, Romlund pr. Ravnstrup — samme, Haslev Landbrugsskole, Haslev.
- 58-59 Jens Lillelund, „Pilgård“, Barde pr. Herning — samme, „Vester Mosegård“, Timring pr. Vildbjerg.
- 58-59 Jens Kr. Noe, adr. Sigurd Nielsen, Karstoft pr. Rønbjerg — samme, Blåbjerg, Vandborg pr. Strande.
- 57-58 Knud Schriver Christensen, Sahlholdt“, Herning — samme, Mosegården, Vinderslev pr. Kjellerup.
- 57-58 Kristian Mouridsen, adr. Otto Pedersen, St. Krogsgård, Gudum Vest — samme, Bisgård, Tarm.
- 57-58 Rekr. 372228 Jensen, TKMP 1/11 reg., Nr. Uttrup kaserne, Nr. Sundby. — Niels Frandsen Jensen, Søndervej, Ringkøbing.
- 56-57 Jens Ø. Kjeldsen, „Fædresminde“, Hjarup, Kolding — samme, „Vestergård“, Voulund, Kølkejær.
- 56-57 Svend Erik Bech, Rydhave avlsgård, Vinderup — samme, „St. Sevelsted“, Vinderup.
- 54-55 Villy Nyborg, „Nr. Trøstrup“, Timring, Vildbjerg — samme, „Mølgård“, Timring, Vildbjerg.
- 54-55 Bent Plougmann Nielsen, Rønbjerg — samme, „Højgård“, Sahl, Vinderup.
- 53-54 Niels Chr. Jensen, adr. Marius Jensen, Herlufmagle — samme, „Eriksminde“, Vindum, Bjerringbro.
- 53-54 B. E. 328556-57 Hougesen, flyvestation Karup, Kølvrå. — Korporal Hougesen, Sørvad pr. Allingåbro.
- 53-54 Jens Chr. Tang Jensen, Lindbjerg, Ølgod — samme, Foersom, Tarm.
- 52-53 Peder Bech Kristiansen, Overviskum, Ørum Sdl. — samme, adr. gdr. Jens Medum, Lyne pr. Ølgod.
- 52-53 Poul Bæk, Stendis, Ryde, Vinderup — samme, Hildbjerg, Nr. Stenderup, Eltang.
- 52-53 Svenning Plougmann Nielsen, Svenstrup, Vinderup — samme, „Højgård“, Sahl pr. Vinderup.
- 51-52 Gustav Nielsen, Nørgård, Linde, Bur — samme, Nitriskær, Agerskov, Sønderjyll.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og vennetøring
Redigeret af forstander A. Kristensen.

CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUEN AARIS

A

50

FRIDERSBERG ALLE 22
STATENS PÅD STUDIESAMLING
FRU J. KRISTENSEN